

žydams įsako garsiai šaukti: „Tebūnie prakeikti gojai ir Hamanas. Tebūnie palaiminti visi žydai ir Mordechėjus.“ (Talmud: Orach cajjim 690, 16). Pagaliau, žydai į lėlę mėto akmenis ir subado ją peiliais.

Palestinoje ir kai kuriose Rusijos vietose žydai savo procesijas rengia viešai. Procesijos priešakyje Hamano lėlė yra nešama ir apmėtoma akmenimis, subadoma peiliais ir daužoma lazdomis. 1764 – aisiais Monastyco (Rusija) žydai Purima šventė su gyvu „Hamanu“. Žydas smuklininkas Moscho iš Michaloveco savo vežimu į šventę atgabeno girtą ūkininką Adamko. Žydai jį nurengė, atšventė savo šventę, aprengė jį „Hamanu“ i jį žiauriai sumušė. Jie taip pat jam nudegino nugarą. Adamko sugrįžo namo visiškai girtas, skundėsi didžiuliais skausmais ir kitą dieną mirė. Žydas Moscho jį nunuodijo, kad jis niekada nepapasakotų apie Purimo šventę. Byla buvo atiduota teismui ir žydas Moscho buvo nuteistas mirti (šio teismo dokumentas buvo saugomas Kaneco pareigūnų iki bolševikų revoliucijos. Jie tada buvo sunaikinti žydų - redakcijos pastaba).

Netgi šiandien žydai visame pasaulyje švenčia panašias Purimo šventes.

Dr. Paulius Josefus Gėbelsas
NACI SOCI: KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI NACIONALSOCIALISTAMS

Redakcijos žodis

Čia, septintajame „Šturmuotojo“ numeryje, mes nusprendėme patalpinti genialaus ideologo ir propagandininko, Dr. Pauliaus Josefo Gėbelso veikalą, skirtą vokiečių nacionalsocialistams ir vokiečių tautos masėms šviesti. Nors aptariamose idėjos yra skirtas būtent Vokietijos nacionalsocialistams, didelė dalis esminių ir fundamentalių čia esančių teiginių ir idėjų yra nepaprastai aktualūs šiandien, ne tik Vokietijoje, bet ir likusiame pasaulyje. Puikiai paaiškinama, kad marksizmas ir kapitalizmas yra dvi Tautai žalingos srovės, demaskuojama parlamentinio žaidimo beprotybė, pacifizmas ir kitokie nacijas skaldantys veiksniai. Manome, kad vokiečiams skirtas idėjas galima kuo puikiausiai pritaikyti ir Lietuvių Nacijai, žinoma, atsižvelgiant ir į individinę mūsų Tautos dvasią ir mūsų situacijos specifiką. Tikimės, kad tie, kurie šio veikalo Lietuviško vertimo neskaitė, jį čia perskaitys, o tie, kurie su juo jau susipažino ankščiau, atras laiko vėl perskaityti Josefo Gėbelso raštą.

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI NACIONALSOCIALISTAMS
Politika - ačiū, ne

Klausiantysis:

„Ne, ne! Nelįskite prie manęs su politika. Tai, vis dėl to, niekas daugiau, negu apgavystė ir melas. Po revoliucijos dar buvo įmanoma pagauti kvailus žmones su visomis šitomis tuščiomis frazėmis, bet tie laikai jau pasibaigė. Aš daugiau nebetikiu tokiais dalykais. Aš dirbu savo darbą ir daugiau į politiką nebekreipiu dėmesio. Ir daugiau nieko čia neprisidursite!“

Gošler, Fra Sifto iš Sienos, Paulo Medičio, Džovanio de Feltrė ir buvusio vyriausiojo rabino Neofito, kuris vėliau pasikeitė vardą į Teofitą ir tapo vienuoliu. Šie vyrai daugiau ar mažiau patvirtino žydų ritualinių žmogžudyščių egzistavimą. 1803 – iaisiais metais buvęs vyriausiasis rabinas Neofitas moldavų kalba išleido sensacingą knygą. Joje jis pateikia siaubingas žydų kraujo paslapties detales. 1843 – aisiais knyga buvo išversta į graikų, o vėliau, 1883 – aisiais, į italų kalbą, pavadinimu „Il Sangeu cristiano nei riti ebraici della moderne Sinagoga“, kas žydus visame pasaulyje privertė nerimauti.

Šios knygos 19 – ame puslapyje žydas Teofitas prisipažįsta kaip jis buvo inicijuotas į ritualinių žmogžudyščių žinojimą ir kaip žydai tūkstančius metų slėpė tai nuo ne žydų pasaulio. Teofitas rašo:

„Kraujo paslaptis nėra žinoma visiems žydams, o tik Chakam (daktarams), arba rabinams ir išminčiams, kurie taipogi neša „Kraujo paslapties saugotojų“ vardą. Jie ją žodžiu perduoda žydams tėvams. O jie ją atskleidžia savo sūnums, kurie tai laiko didžiule garbe. Tuo pat metu jie pagrasina siaubingomis bausmėmis, jei kuris nors iš jų atsleisias šią paslaptį.“

„Kai man buvo trylika metų“ – prisimena Teofitas – „tėvas nusivedė mane šalin į kambarį, kuriame niekas negalėjo mūsų klausytis ir po to, kai jis man apsakė krikščionių neapykantą, jis mane pamokė, jog Dievas įsakė pjauti krikščionis ir surinkti jų kraują. „Mano sūnau“ – sakė jis (bebučiuodamas mane) – „su šiuo prisipažinimu aš tau daviau savo pasitikėjimą.“ Su tais žodžiais jis man ant galvos uždėjo vainiką ir man išaiškino kraujo paslaptį, pridėdamas, kad Jehova ją atsleidė hebrajams ir jiems liepė ją praktikuoti. Ateityje aš buvau svarbiausios hebrajų religijos paslapties nešėjas.“

„... Po to sekė keiksmas ir grasinimai nubausti, jeigu aš šią paslaptį kam nors atskleisiu, ar savo motinai, ar seseriai, ar broliams, ar būsimai žmonai, o atskleisti tegalėjau vienam iš savo būsimų sūnų, kuris būtų išmintingiausias, labiausiai norintis ir labiausiai tinkamas. Šitaip paslaptis bus paveldima iš tėvo į sūnų iki tolimiausio palikuonio.“

Tai yra dalis vienuolio ir buvusio vyriausiojo rabino Teofito prisipažinimo. Iš kitų prisipažinimų yra įsidėmėtinas sutikimas šiais punktais:

1. Įstatymai iš žydų reikalauja kartas nuo karto papjauti ne žydą (Talmudo ir žmonių aukojimo įstatymai).

2. Aukojimas paprastai vyks:

a) per Purimo šventę ir;

b) per Passah šventę.

Iš žydų yra reikalaujama papjauti suaugusį ne žydą Purimui ir papjauti vaiką Passah šventei. Vaikas turi būti ne vyresnis kaip septynerių metų ir **TURI** mirti **AGONIJOJE** (!!!).

3. Aukų kraujas turi būti žiauriai nuleidžiamas. Jis turi būti naudojamas per Passah vyne ir macuose (duonoje). Ką tai reiškia yra, kad maža dalis kraujo yra įmaišoma į tešlą ir vyną. Ši procedūra turi būti atlikta žydo tėvo.

4. Procedūra vyksta šitaip: tėvas į puodelį įpila keletą lašų šviežio, arba išdžiuvusios ar sumiltėjusio kraujo, į jį įmerkia savo kairiosios rankos pirštą ir apšlaksto (palaimina) viską, kas ant stalo, sakydamas: „Dam Issardia chynim heroff Jsyn porech harbe hossen maschus pohorus.“ (Erod. VII, 12). „Taigi, mes meldžiame Dievo žydų tikėjimo priešams atsiųsti dešimtį marų.“ (tai reiškia krikščionims). Šitaip jie puotauja ir paskui tėvas šaukia:

Valteris Ratenau sakė tą patį, kai jis darė pirmuosius stambaus masto bandymus Vokietijos gamybinį procesą patalpinti į užkulisinį internacionalą, drebančius iš baimės kaip kokie bailiai, nusileidę laukiantys bet kokio likimo, koks mums bus parinktas. Vietoje to, mes išeiname į gatves ir pasitinkame įbauginimą stačia galva. Ir tai yra tada, kada mes teoretinę opozicijos vidurinėsios klasės vienaklasei valstybei paverčiame praktika!”

Klasių kova

Klausiantysis:

„Tai reiškia, kad jūs pavirtote į partiją, remiančią klasių kovą! Jūs pasivadinate darbininkų partija! Tai buvo pirmasis žingsnis. Jūs pavadinate save socialistais. Tai buvo antrasis. Dabar jūs kalbate apie vidurinėsios klasės vienaklasę valstybę. Tai yra trecčiasis ir paskutinis žingsnis. Ar yra kas nors, kuo jus atskirti nuo marksizmo? Tikrai nėra nieko daugiau veidmainiško, negu gerai prasimaitinantis pilietis, protestuojantis prieš darbininkų klasės idėją apie klasių kovą. Jūs išbuvote visą žiemą jaukiai ir patogiai. Jūsų paties asmenybė yra provokuojanti klasių kovą. Kas jums duoda teisę save pasipūsti, visam pakilusiam nacionalinės atsakomybės pasididžiavime, prieš dirbančiosios klasės kovą? Jau beveik šešiasdešimt metų vidurinėsios klasės valstybė iš tiesų buvo ne kas kita kaip organizuota vienaklasė valstybė kuri, iš priverčiančio istorinio būtinumo, pati davė pradžią darbininkų klasės klasių kovos koncepcijai? Ar jūs nesumokėjote kainos už šitą vienaklasę valstybę 1918 metų lapkričio 9 dieną? Ir argi jūs, šią pačią akimirką, nesate užsiėmęs pasinaudojimu žmonių nusivylimu marksizmo beprotyste tam, kad būtų atkurta ta pati sena, reakcinga vidurinėsios klasės nesamonė, kaip ir anksčiau? Argi jums, gerai pavalgiusiems piliečiams, ne gėda kovoti prieš nepavalgiusių, sulysusių, bedarbių, išalkusių darbininkų klasių kovą?“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Taip, mes save vadiname darbininkų partija! Tai yra pirmasis žingsnis šalin nuo vidurinėsios klasės valstybės! Mes vadinamės darbininkų partija, nes norime darbą padaryti laisvu, kadangi mes suvokiame produktyvų darbą kaip varomąją istorijos jėgą, kadangi darbas mums reiškia daugiau negu asmeninis turtas, išsilavinimas, klasė, ar vidurinėsios klasės aplinka! Štai todėl mes save vadiname darbininkų partija!”

Socialinis ir socialistas

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Taip, mes save vadiname socialistais. Tai antrasis žingsnis. Antrasis žingsnis šalin nuo vidurinėsios klasės valstybės. Mes save vadiname socialistais, protestuodami prieš melagingą vidurinėsios klasės socialinį teisingumą. Mes nenorime gailesčio ir nenorime „socialinio teisingumo“. Mums visiškai nerūpi tai, ką jūs vadinate „socialinės gerovės leidyba“. To net neužtenka kartu išlaikyti kūno ir dvasios. Mes norime teisių, kurias mums užtikrina gamta ir įstatymas. Mes norime pilnos savo dalies to, ką Dangus mums davė ir atlygio už savo fizinius ir intelektualinius darbus! Ir tai yra socializmas!”

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Ir dabar mes kalbame apie vienaklasę valstybę. Kodėl? kadangi vidurinėsios klasės valstybė pavirto visiškai vienaklase valstybe. Kadangi tai yra sistema, kurioje vertė yra vertinama nebe pagal pasiekimus ir valią, bet tik pagal išsilavinimą, turtą ir tradiciją. Mes kalbame apie vidurinėsios klasės valstybę, nes ši valstybė paėmė nacijos didžiausią gėrį - meilę nacijai ir liaudžiai - tai iškrepė į savanaudišką meilę turtui, taipogi išskirdama septynioliką milijonų vokiškai besijaučiančių ir vokiškai mastančių darbininkų. Ko vidurinioji klasė norėjo, yra nesvarbu. Ką ji pasiekė, yra svarbu. Jei ji norėjo stiprios Vokietijos, ką ji pasiekė? Internacionalinę vergų koloniją, kurią sukilėlių smūgiai nuvedė iki sunaikinimo slenkščio 1918 metų lapkričio 9 dieną! Ir tai yra tiesa. Mes protestuojame prieš klasių kovos koncepciją. Visas mūsų judėjimas yra vienas didelis protestas prieš klasių kovą,

būryje Kroatijoje. Tada jis ėmė pasakoti kaip jo būrys sunaikino du priešo kulkosvaidžių lizdus, vaduojant miestelį. Jis sakė, kad nori padvigubinti savo būrį.

Aptarinėjant laišką, kalba savaime nukrypo prie Gotfrydo Kiuselio, kuris vis dar kalėjime, taip vadinamoje Austrijos demokratijoje... tariamai už pareiškimus, išsakytus Prancūzijos ir JAV televizijoms, bet iš tiesų daugiausiai dėl savo darbo Kroatijoje.

Pabaigai, pažvelkime į tas puikias dienas Čikagoje. Taip, tai buvo aktyvizmas, pažanga ir masių jėga gatvėse, nepaisant mūsų ribotų resursų ir, iš tiesų, daugelio mūsų padarytų klaidų. Tai jau pranyko ir niekas panašaus nebeegzistuoja Šiaurės Amerikos fronte. Daugelis bendražygių – net patyrę veteranai – tapo demoralizuoti ir paliko politinį aktyvizmą „negyvame“ devintajame dešimtmetyje. Bet NSDAP/AO ir toliau statė propagandos mašiną, reikalingą kitam dešimtmečiui ir dar tolimesnei ateičiai.

Nenusiminkite! Politikos klimas žydijos valdomose JAV keičiasi. Masėms atsibodo žydų nesamonės apie holokausto melą ir jos nebegali pakęsti negrų.

Ir šį kartą kovą nėra apsiribojusi saujele rajonų, kaip Marketo parkas, Klivlendas ir Pietų Bostonas. Šį kartą kova yra pasaulinė!

Visame pasaulyje narsūs bendraminčiai stojasi ir kovoja. Laikas yra mūsų, o ne priešo pusėje. Kasdien mes tampame stipresniais, nes esame vieningi. Pergalė Europoje, ar Pietų Amerikoje yra pergalė mums visiems!

Šiandien jūsų parama mums yra reikalinga kaip niekada anksčiau! Imkitės veiksmų! Skleiskite žodį! Platinkite literatūrą, verbuokite, rinkite pinigus ir remkite NSDAP/AO. Mes nebeesame vieniši, nes kartu mes esame stiprūs!

HEIL HITLER!

jos realizavimą: dirbančiosios klasės.

Taigi, tai nėra darbininko teisė apleisti socializmą, bet verčiau jo pareiga apleisti marksizmą. Kuo anksčiau jis tai padarys, tuo geriau bus jam pačiam.“

Antisemitizmas

Klausiantysis:

„Jūs darote didelį triukšmą dėl būvimo prieš žydus. Argi šiandien, dvidešimtame amžiuje, antisemitizmas nėra pasenęs dalykas? Ar žydai irgi nėra žmonės? Ar nėra ir „baltų žydų“? Ar nėra blogas ženklas, kad mes, šešiasdešimtis milijonai vokiečių, bijome dvejų milijonų žydų?“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Atsargiai! Pamėginkite pagalvoti logiškai:

1. Seigu mes būtumėme tik antisemitai, tada, taip, tai būtų pasenęs dalykas. Bet mes irgi esame socialistiški. Mes negalime turėti vieną be kito: socializmas, tai yra, vokiečių darbininkų laisvė, taipogi, vokiečių nacijos laisvė gali būti pasiekta tik kovojant prieš žydus ir, kadangi mes norime Vokietijos laisvės ir socializmo, mes esame antisemitiški.

2. Sutinku, žydai irgi yra žmonės. Niekas iš mūsų tuo niekada neabejojo. Bet, tuo pačiu, blusos irgi yra gyvos būtybės, tik nelabai malonios. Ir kadangi blusos nėra malonūs gyviai, mes neturime jokios moralinės pareigos saugoti jas ir leisti joms klestėti, kad jos mus kandžiotų ir kankintų, verčiau mes turime jas pašalinti iš savo aplinkos. Taip pat yra ir su žydais.

3. Žinoma, yra ir „baltų žydų“. Ir jų kasdien vis daugiau. Bet tai nėra jiems naudingas, o verčiau jiems neparankus argumentas. Pats faktas, kad taip mūsų esančius niekšus vadiname „baltais žydais“ -įrodymas, kad būti žydu yra kai kas žema, antraip vadintume suktus žydus „geltonais kirkščionimis“!

4. Yra blogas ženklas ne mums, o verčiau, jums, kad šešiasdešimt milijonų vokiečių bijo dvejų milijonų žydų. Mes nebijome tų dvejų milijonų, mes kovojame prieš juos. Bet esate perdaug bailus šiai kovai ir beveik niekada šito nedarote.

Jeigu tie šešiasdešimt milijonų kovotų prieš žydus, tada ateitų žydų eilė bijoti.“

Monarchija ar respublika?

Klausiantysis:

„Dabar turėsite sąžiningai atsakyti. Ar jūs esate monarchistai, ar respublikonai?“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Nei vienokie, nei kitokia, kadangi:

1. Organizacinės valstybės struktūros klausimas šiandien yra labai menkas. Tauta, mirštanti po Versalio sutarties sąlygomis, turi didesnių rūpeščių, negu monarchijos prieš respubliką klausimas.

2. Tauta galės išspręsti šį klausimą kartą ir visiems laikams, kai ji gaus savo laisvę.

Vėliau, kai aš legaliai pasinaudojau savo rinkimų stebėtojo pareigomis,aš buvau iš rinkimų patalpos išvestas negro policininko! Aš kontratakavau su dvejais antikorupciniais agentais, kurie įspėjo rinkimų kontrolierių (kuris tik „truputį priminė žydą“) ir aš buvau gražintas atgal. Tačiau profesionalusis balsuotojas jau buvo seniai dingęs.

Sistema nusprendė mums duoti 15% balsų skaičiaus mūsų stipriausioje apylinkėje (5000). Tikrojo balsų skaičiaus niekada nesužinosime. Kita vertus, mums paskambino apsiverkęs negras, kitas nepriklausomas kandidatas, kuris irgi buvo apmulkintas ir kuriam irgi buvo duoti stebuklingieji 15%. 30% apylinkės jau tada buvo apgyvendinta negrų.

Po rinkimų mes nusprendėme smogti į pačią Hidros širdį su „Skaukio“ operacija.Reklama buvo nesibaigianti ir palaikymas augo šuoliais. Pasipylė pinigai – vis dar neužtenkamai, bet daugiau, negu praeityje. Ir nauji vyrai stojo į šturmuotojų gretas.

Reporteriai staiga tapo draugiški, tikėdamiesi gauti geresnius interviu. Bet, žinoma, ne viskas buvo rožėmis nuklota. Mes kasdien būdavome teismo salėje, kol sistemą iškeldavo vieną bylą po kitos prieš mus. Fiziniai išpuoliai prieš mūsų vyrus ur būstinę išaugo, bet tai padėjo atsikratyti silpnųjų.

Tai buvo dienos! Aš visada būsiu dėkingas už tuos prisiminimus. Tai buvo aktyvizmas Čikagos stiliumi. Aš daug išmokau, gretose kildamas nuo remėjo iki šturmuotojo ir nuo šturmuotojo iki skyriaus vadovo ir kalbėtojo.

Bet tai buvo prieš 15 metų. Kas vyksta dabar? Ar yra aktyvizmo šiandien?

Taip! Yra tiek daug aktyvizmo, kad yra tiesiog neįmanoma viso jo nupasakoti. NSDAP/AO pasauliui yra būtent tai – aktyvizmas pasauliniu mastu – ar legalus, ar nelegalus. Nacionalsocialistinis judėjimas vėl juda į priekį.

Mūsų partija yra remiama pasišventusių nacionalsocialistų, kurie dažnai dirba pilnu etatu darbus, o likusį laiką dirba pilnu etatu partijai. Metus po metų, aukodami laiką, energiją ir pinigus už mūsų baltosios rasės ateitį.

Per mano naują susipažinimą su partinėmis operacijomis, aš pasakiau draugui Laukui, kad noriu patirti visą darbą nuo apačios iki viršaus. Tada aš pradėjau nuo pradžios: nuo pašto kabineto ir iš ten į siuntinių kambarį (aš iš anksto atsiprašau bet kurio skaitytojo, kurio užsakymą galėjau sugadinti!). Patyręs bendražygis man parodė kaip supakuoti ir apdoroti laikraščių užsakymus. Tai ne taip jau ir sunku, ruošiant „Naująją tvarką“. Bet kas tada, kai turime devynis laikraščiuus devyniomis kalbomis? Aš baigiau skaičiuoti, kai viršijau dvidešimt penkis lozungus vienuolikoje skirtingų kalbų. Reikia būti sistemingam ir atsargiam.

Paskui prasidėjo darbas su pašto ženklais. Aš dirbau su ištisais pašto ženklų lapais – ne specialiams siuntiniams, o tik kasdieniniams, paprastiems laiškam. Daugelis remėjų gali nepastebėti siuntinių kainos. Aš priekaištavau, kad siuntinio kainos, ypač užjūrio užsakymams, tokių dalykų kaip lipdukai – palikdavo labai nedidelį skirtumą nuo spausdinimo kainos.

Kur visa šita propaganda keliauja? Tadien labai daug siuntos keliavo Pietų Amerikon, kurioje kontaktų skaičius sparčiai augo. Ir, žinoma,Šiaurės Amerika ir Europa gaudavo siuntas kasdien. Net ir sekmadienį atėjo iš Suomijos užsakymas 1000 suomiškų lipdukų.

Tada aš pradėjau pakuoti didesnius užsakymus ženkliukams, raiščiams, vėliavoms, knygoms ir t. t. Mano mėgstamiausias užsakymas susidėjo iš didelio kiekio visų aukščiau išvardytų dalykų. Tai buvo pakankamai įprasta, bet adresatas man buvo staigmena: Maskva (per aplinkinį siuntimo kelią)! Net sistemos spauda pranešė apie „antisemitizmą“ Rusijoje, bet aš tegaliu patvirtinti faktą, kad rusai nekenčia žydų!

Mūsų reikalavimai

Klausiantysis:

„Ir ką turi daryti vokietis darbininkas?“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Nieko šiame pasaulyje nėra nemokamo ir, taipogi, darbinikas turėtų turėti galvoje:

1. Jeigu jis nori būti laisvas, jis dėl to turi daryti aukas. Niekas jo laisvo nepadarys - jis tai privalo padaryti pats. Ir kadangi laisvė yra aukščiausia, jis turi pastatyti savo aukščiausią dalyką - savo paties gyvybę.

2. Tikslas visada yra tiesiogiai proprocingas energijai, išleistai, kad jį pasiekti. Tik melagiai žada dangų kaip atlygį už partijos nario pažymėjimą

Bet mes sakome: laisvė yra viskas. Ir dėl šitos priežasties, ji iš mūsų ir reikalauja visko: ilgos, sunios kovos, pilnos sunkumų, neramumo, jaudulio ir alkio, ir pavojaus, pastovaus sveikatos, malonumo, džiaugsmo ir pasitenkinimo aukojimo. Tą ir turi suteikti vokietis darbininkas. Bet, viso to pabaigoje, geriausias įmanomas apdovanojimas stovi: laisva, produktyvus darbo Vokietija.

Vidurinioji klasė

Klausiantysis:

„Argi marksistai nėra, vis dėl to, teisūs, kai jie sako, kad Nacionalsocialistinė Vokiečių Darbininkų Partija yra tik menkas vidurinėsios klasės judėjimas, kurio vadovybė susideda iš nevykėlių karininkų, studentų ir gydytojų? Kaip gali patikėti darbininkas, kad tokie gali jį išvaduoti? Jūs nesugebėsite įtikinti jį, kad darbininkus gali išvaduoti tik darbininkai.“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Tai yra daug nesamonių vienu atokvėpiu. Klausykite:

1. Nacionalsocialistinė Vokiečių Darbininkų Partija nėra menkas vidurinėsios klasės judėjimas, bet, priešingai, protestas prieš socializmo suburžuazėjimą socialdemokratijoje. Ne mūsų vadai yra menki vidurinėsios klasės atstovai - bet tokie yra, kaip Šeidemanas, Leinertas, Noskė, Baueris, nors dabar jie jau yra tapę aukštesniosios klasės atstovais.

2. Įvardinkite nors vieną nevykėlį karininką, studentą, ar gydytoją Nacionalsocialistinės Vokiečių Darbininkų Partijos vadovybėje! Matote, mano drauge, jeigu karininkas, studentas, ar gydytojas yra marksizmo vadovybėje - ir aš tokių galėčiau išvardyti šimtą - tada jis yra „darbininkų klasės vadas“, bet jei jis vadovauja Nacionalsocialistinei Vokiečių Darbininkų Partijai, jis „nevykėlis“.

3. Jūs klausiate, kaip jie galėtų išvaduoti darbininkus? Kad jūsų klausimas būtų pagrįstas, visų pirma, reikia išvalyti darbininkų judėjimą nuo žydiškų literatų ordos, kurie save vadina dirbančiosios klasės vadais, o iš tiesų naudoja darbininkų judėjimą savo pačių niekingiems tikslams. O tada jie turėtų apsižvalgyti aplinkui ir užmesti žvilgsnį ant „darbininkų“, kurie vieninteliai tegali atnešti jų išlaisvinimą: „darbininkų“ Šeidemano, Velso, Noskės, Bauerio ir kas jie visi yra. Jie visi pavirto storais, gerai maitinamais aukštesniosios klasės atstovais. Jų kova prieš

Žvilgsnis iš NSDAP/AO vidaus

Cia pateikiamas straipsnis, parašytas idėjos draugo Michaelio Štormo, pasirodė liepos/rugpjūčio 99 – ajame „Naujosios tvarkos“, angliškojo NSDAP/AO laikraščio, numeryje.

Draugai, yra malonu sugrįžti!

Praleidus keletą metų už JAV, man buvo malonu sugrįžti ir prisistatyti tarnybai. Nors aš išlaikiau glaudžius ryšius su NSDAP/AO, būdamas už vandenyno, mane maloniai nustebino jos pažangos apimtis. Todėl aš nusprendžiau parašyti šį straipsnį.

Bet, visų pirma, kažkiek bendrinės informacijos apie mane patį.

Aš esu aktyvus nacionalsocialistinėje kovoje nuo 1973 – iųjų metų ir buvau pačiame viduryje didingo arijų sukilimo Manketo parke, Čikagoje, septintame dešimtmetyje. Ši patirtis man suteikė išsamų supratimą to, ką reiškia aktyvizmas, įskaitant Rokvelio „fazes 1, 2 ir 3“.

Manketo parkas buvo baltųjų rajonas, apgyvendintas sunkiai dirbančių, tvarkingų žmonių su dideliu skaičiumi lietuvių, kurie pabėgo nuo saldžiosios „demokratijos“ pergalės rytų Europoje. Šie žmonės žinojo raudonąją terorą savo pačių kailiu. Jiems neprisireikė jokio tolimesnio švietimo žydų klausimu. Tačiau šie žmonės norėjo būti juos priėmusios šalies, Jungtinių Valstijų, gerais piliečiais. Pastovus žydiško teroro viešpatavimas JAV jiems buvo labai realus, kadangi daugelis iš jų kovojo petis į petį su vokiečiais prieš žydiškuosius bolševikus. Daugelis susidūrė su galimybe būti teisiami kaip „karo nusikaltėliai“, kadangi daugelis natūralizuotų JAV piliečių – lietuviai, lenkai, ukrainiečiai, rumunai ir, žinoma, vokiečiai, buvo iš tiesų tempiami prieš žydiškus kengūrų teismus, atplėšiami nuo savo JAV pilietinių teisių ir deportuojami į komunistų kontroliuojamas šalis, praleisti likusį savo gyvenimą kalėjime.

Šitokiomis sąlygomis buvo ne nuostabu, kad jie nenorėjo atkreipti dėmesio į save, ar savo bendruomenę per aktyvaus nacionalsocialistų būrio būvimą jų gretose. Tačiau jie buvo!

Bet tai buvo ne amžinasis žydas, privedęs prie baltosios revoliucijos įkvėpimo. Tau buvo pažmogiški juodi laukiniai, kurie šliaužiojo po kadaise baltus Amerikos miestus. Žinoma, juodasis maras yra skatinamas ir

„Kitaip tariant, jūs norite marksistų internacionalui priešpastatyti vokiečių socializmo nacionalizmą?“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Būtent! Pagaliau mes pradėjome suprasti vienas kitą!“

Klausiantysis:

„Bet leiskite man užduoti dar vieną klausimą: jeigu jūs suvokiate, kad priešas, kad ir bevadintumėme žydais, kapitalizmu, ar dar kitaip - masto ir jaučia internacionaliai tada, tikriausiai, su juo negali būti kovojama jokių kitu, nei internacionaliniu būdu? Ir tokios kovos rezultatas bus socializmo internacionalas, kuris kartą ir visiems laikams sutriuškins kapitalizmo internacionalą?“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Aš matau, drauge: aš galiu kalbėti, kol mano veidas ims mėlynuoti ir viskas ant galo taip pat. Mes tiesiog negalime vienas su kitu susiprasti. Pabandykite pagalvoti logiškai:

1. Žinoma, mes aiškiai suvokiame, kad priešas internacionaliai apsigyveno ant Europos tautų kuprų. Beveik nebėra likę jokio nacionalinio kapitalo Vokietijoje: geležinkeliai, šachtos, gamyklos, pinigai, auksas, nacionalinis bankas - viskas buvo perdirbta į vertybinius popierius, kurie guli žydiškuose Londono ir Niujorko bankuose. Bet popieriai, patys savaime, yra beverčiai - jie nevažiuoja geležinkeliais, jie neiškasa anglių, jie nedaro duonos, ar prekių ir nekuria ir neišlaiko vertės. Jie dirba tik tam, kad nusukti palūkanų. Jeigu mes turėtumėme tikrą vokišką valstybę, tai ji paskelbtų visas vokiškas akcijas, esančias žydiškuose bankuose, nulių ir bevertėmis ir paskelbtų nacionalinio darbo valdžią Vokietijoje. Kadangi mes neturime tokios valstybės, mes turime apsieiti su Doso kolonijos palaiminimais. Nėra jokio nacionalinio turto ir jokio nacionalinio kapitalo, tai yra, turto ir kapitalo, priklausančio mūsų žmonėms, nacijai - vietoje to, viskas yra valdoma internacionalinių bankų ir sindikatų. Internacionalinėje erdvėje nacionalinis kaptalas dirba ne mums, o internacionalinių finansų grobuonys su juo veikia internacionaliai.

2. Kova prieš šitą pasaulinę jėgą, žinoma, turi būti kovojama internacionaliai ir būtų labai siaura iš mūsų pusės, jei mes neremtumėme visose šalyse kiekvieną judėjimą, kuris kovoja toje pačioje fronto linijoje, kaip ir mes. Bet šios kovos tikslas niekada ir jokiais būdais nėra pasaulinė socializmo respublika - tokio dalyko niekada nebuvo ir niekada nebus. Tai egzistuoja tik žydiškų dirbančiosios klaės išdavikų ir suklaidintų vokiečių darbininkų galvose. Tikrasis tikslas yra naujų nacionalistinių socializmo valstybių sukūrimas. Mes taip pat dedame mažai, arba jokių vilčių į vieningą internacionalinę nacijų kovą prieš finansų internacionalą. Yra per daug kliūčių tokiam internacionaliniam ryšiui ir bendradarbiavimui. Kapitalo internacionalas irgi nebūtų toks kvailas, kad pavergtų visas tautas ir nacijas tuo pačiu būdu ir tuo pačiu metu - visa tai įvyksta žingsnis po žingsnio ir jokios nacijos situacija nesutampa su kitos, kiekviena tiki, kad gali save išgelbėti per sukalbamumą ir švelninimą, kol nacijai jau per vėlu ir ji būna praryta

kapitalizmo pabaisos. Ir toliau, mano drauge, mes neturime laiko laukti visų kitų. Mes esame ant savo paskutinio ir galutinio žlugimo slenkščio ir šioje situacijoje tikėtis pagalbos tų, kurie mums niekada nepadėjo ir nepadės, tolygu nusikaltimui. Kas galioja mums - tai šūkis: Dievas padeda tam, kas padeda sau pačiam!

3. Jeigu jūs ir toliau šnekate apie socializmo internacionalą, jūs tik įrodote, kad nesugebate suvokti net paprasčiausių nacijos ir tautos pagrindų. Jokia didi valstybės koncepcija - ir socializmas tikrai yra tokia - niekada nevedė į jokią internacionalizmą. Vedantis istorijos principas nėra maišymasis, bet įvairovė ir skirtumai. Taip visada buvo ir taip visada bus. Kovojimas yra tai, kas formuoja tautas ir nacijas ir bet kas, kas atsisako kovoti, yra prazuves.

akla, neišmintinga, nespręsta, pareinanti taip iš dešinės, taip ir iš kairės. Aklas aklo toli nenuves: jis gali tik jį į bedugnę įmurdyti. Iš to seka, kad minios nariai, liaudies išsišokėliai, nors jie ir genialūs bei išmintingi, bet politikoje nei bū, nei me nenusimanantys, negali pasireikšti kaip minios vadai: jie išstodami viešai tik žudo visas tautas. Tik iš jaunų dienų ruošiamas pasauliui asmuo tegali žinoti žodžius, kurie yra politiškųjų raidžių sudaromi.

Partijų peštynės. Žmonės pavesti sau, t. y. išsišokėliams iš jų tarpo, yra silpninami partijų kivirčų ir peštynių, kurios kiekviena veržiasi gauti valdžią ir garbės naudojantis netvarka šalyje. Ar gali žmonių masės ramiai svarstyti šalies reikalus ir valdyti šalį, kai viskas sujunka su asmens interesais? Ar gali žmonės gintis nuo išorės priešų? Negali, nes į tiek dalių, kiek minioje galvų išskaldytas planas nustoja ant galios, ir todėl lieka nesuprastas ir negalimas vykdyti.

Geriausias valdymo būdas – vieno asmens valdžia. Tik vienas valdąs asmuo tegali išdirbti aiškius planus, padaryti šaly tvarką, kaip reikiant sutvarkyti valstybės mašinos mechanizmą. Todėl tenka daryti išvadą, kad tikslingas šalies naudai valdymas turi būti atiduotas į vieno atsakingo asmens rankas. Be absoliutinio despotizmo negali būti civilizacijos, ne masių, bet jų vadų vedamos. Minia – barbaras, reiškias savo barbariškumą kiekvieną progą. Kai tik minia sugriebia į savo rankas valdžią, jinai greičiau paverčia tą laisvę į anarchiją (netvarką, neklaužadybę), nes taip vadinamoji anarchija yra ne kas kitas kaip tik aukščiausias barbariškumo laipsnis.

Spiritas, klasicizmas, ištvirtimas. Pažvelkit į paspirituotus gyvulius, apsvaigusius degtine ar vynu. Juk alkoholio tokios pat teisės kaip ir laisvės! Taip pat ir mes privalome spiritu tvirkinti gojus savo žadėtajam tikslui pasiekti. Gojų tautos apkvaišo nuo spiritinių gėrimų, o jų jaunimas apkvailo nuo klasicizmo ir ankstybojo ištvirtimo, paleistuvavimo, į kuriuos tą gojų jaunimą stumia mūsų agentūra – gubernieriai, liokajai, guvernantės turtuolių namuose ir mūsų žydės moterys gojų pasilinksminimų vietose. Į tų paskutiniųjų skaičių galima įtraukti ir taip vadinamąsias „draugijos damas“ (prostitutes), kurios, kaip tikros savanorės, yra jų paleistuvavimo ir prabangos šalininkės.

Žydų-masonų valdžios principas ir taisyklės. Mūsų obalsis – jėga ir veidmainystė. Tik jėga tenugali kitus politikos srityje, ypačiai jei jinai slepiasi talentuose, reikalinguose valstybės vyrams. Prievarta turi būti principu, o gudrybė ir veidmainybė – taisykle vyriausybėms, kurios nenori nusiimti savo karūnos ir padėti ją po kokios nors naujos jėgos agentų kojomis. Toji blogybė yra vienintelė priemonė tikslui pasiekti, todėl mes turime užsiimti papirkinėjimais, apgaudinėjimais; sukimais ir išdavinėjimais, kai mums tenka savo tikslą pasiekti. Politikoje reikia mokėti imti svetimą nuosavybę nesvyruojant, jei tuo būdu mes žinome, kad šiuo keliu mes galime kitus pavergt ir sau valdžią pasiimti.

Teroras. mūsų valstybė, eidama ramaus pasaulio nukariavimo keliu, turi teisės pakeisti karų baisenybes į ne taip greit pastebimas priemones. Jos yra karstymai, kuriais tik tegalima palaikyti terorą, kad visi aklai žydų klausytų. Teisingas, bet nuteikiamas žiaurumas yra didžiausias valstybės tvirtumo faktorius. Ne tik vardan naudor, bet ir vardan tautybės, vardan pergalės mes privalome laikytis prievartos ir veidmainingumo programos. Išrokavimo (ėšefto) doktrina tiek pat galinga, kiek ir jo vartojamosios priemonės. Todėl ne tiek pačiomis priemonėmis, kiek žiaurumo doktrina mes tapsime nugalėtojais ir pavergsime visas valdžias savo valdžiai. Pakanka to, kad žinotų, jog mes nepermaldaujami, ir tuokart visi mūsų klausys.

Laisvė, lygybė, brolybė. Dar senovėje mes kitų tautų žmonėse paleidome žodžius: „laisvė, lygybė, brolybė“, žodžius tiek daug kartų kartotus nuo to laiko nesamoningų papūgų, kurie iš visur, kaip skruzdėlės prie medaus, lėkė skubėjo ir lipo prie mūsų masinimų, prie tų tuščiasambių žodžių, su kuriais jie prarado pasaulio gerovę, tikrąją jų ankščiau turėtą asmens laisvę. Neva protingi inteligentai gojai nesuprato tų žodžių abstraktingumo, neišgalvojo prieš mus naujų gojų naudon einančių obalsių, nepastebėjo, kad gamtoje nėra lygubės, negali būti laisvės, kad pati gamta nustačiusi protų nevienodumą, charakterių ir gabumų įvairumą; lygiai taip pat gojų inteligentai nenumatė, kad minia akla, kad minios išsišokėliai, išrinkti kraštui valdyti, politikos srityje tokie pat žabaliai, kaip ir pati minia, kad pašvęstasis, nors ir kvailys, galės valdyti, o nepašvęstasis, nors ir genijus, nieko nesupranta politikoje. Visa tai gojai praleido ir praleidinėja pro akis nepastebėdami. Kaip tik tuo rėmėsi dinastiškasis valdymas: tėvas perduodavo

„Cha! - Jūs galbūt esate teisus. Žinoma, bet kokia politinė partija būtų parėmusi ją, jeigu ji tokiu būdu gautų dar milijoną balsų. Bet mes nedarysime didelės įtakos balsais ir parlamentu. Mes nenorime tik „paremti“ savo programą Reichstage - mes norime imtis jos įgyvendinimo. Tuo mes ir skiriamės nuo visų kitų partijų. Kiti giria programas, kalba, ginčijasi, balsuoja ir renka savo parlamentinius atlyginimus. Bet mes norime savo programą paversti realybe. Mes netikime parlamento ir partijų vykdomu akių dūmimu. tai yra tik didelė biznio asociacija vokiečių tautos jėgų ir darbo išnaudojimui. Parlamentas yra kaip dykaduonė bitė vokiečių tautos avilyje. Bendri pinigai ir bendra gerovė yra ne taip naudojami. Už viso to yra žydai, kurie judina savo šachmatų figūras, rūpinasi, kad jos kalbėtų, balsuotų ir rinktų savo parlamentinius atlyginimus - ir jie patys laiko valdžios vadžias. Jei jie nori ko nors iš mūsų, tada mes esame „laisvi ir save valdantys žmonės, vykdančys savo pačių valią per savo išrinktus atstovus“, bet, jeigu mes iš parlamento ko nors norime, tai mes tik padugnės. Viso šito suma yra tai, kas yra vadinama demokratija. Ne, drauge. Mes niekada nesitikėjome ką nors laimėti tuo būdu ir niekada nedėsime savo vilčių į parlamentinį veiksma. Priešingai: mes laukiame dienos, kai vokiečių tauta nusimes šią nevokišką sistemą.“

Klausiantysis:

„Ir kas tada? Kuo jūs tikėtės pakeisti tą sistemą? Turi būti kažkokia valdymo forma! Jei jūs nenorite parlamento, jūs turėtumėte sugalvoti ką nors geresnio. Kasgi, tai bus?“

Diktatūra ir korporacinė valstybė

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Senas įrodytas istorijos faktas, kad bet kokia jauna, tikslą turinti partija, kuri pakeitė korumpuotą, iš vidaus supuvusią sistemą, pasisavino valstybę ir jos jėgos instrumentus sau pačiai tokiame laikui, per kurį ji gali sukurti, naudojant diktatūrą, vedamą savęs pasitikėjimu ir atsakomybe, sąlygas, kurios yra reikalingos visiškam valstybės užkariavimui ir jos persunkimui naujosiomis idėjomis. Kai mes apimsime valstybę, valstybė bus mūsų. Mes ir tik mes būsime jos atsakingi atstovai. Net jeigu šiandien, kovoje prieš korumpuotą sistemą, mes esame ir turime būti partija - žinoma, ne parlamentinės partijos prasme - tą sekundę, kai sistema sugrius, mes būsime valstybė. Ir tada mes ją pertvarkysime pagal savo principus. Mes norime išvaduoti Vokietiją - tai yra viskas! Didelė dalis vokiečių tautos jau tapo tokia materialistiška ir baili, kad jos gėris gali būti pasiektas tik prieš jos valią.“

Klausiantysis:

„Visa tai yra gerai. Bet net jūs turėsite pripažinti, kad diktatūra negalės būti ilgalaikis dalykas. kažkas turi ateiti po to!“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Žinoma, kad turi! Ir mes jau apie tai pagalvojome ir leidžiame savo ketinimams būti žinomais: mes jokių būdu nenorime neprileisti tautos prie valdžios. Mes tik norime pasiekti ir įtvirtinti sąlygas, kurios vienintelės leis mūsų tautai užsitikrinti savo tolesnę egzistenciją šioje planetoje. Kai šios sąlygos bus pasiektos, mūsų darbas bus baigtas. Tada mes turėsime nacionalsocialistinę valstybę, kurios norime. Demokratijos partijų parlamentas bus pakeistas ekonominiu nacionalsocialistinės valstybės parlamentu. Jo nariai bus renkami visos dirbančios vokiečių tautos, atsižvelgiant į visuotinės rinkimų teisės principus. Bet tokiuose rinkimuose žmonės neskirstys savęs pagal parlamentines-demokratinės partijas, o pagal profesines gildijas, sudarančias nacionalinę bendruomenę. Gerai organizuotos prfesinės gildijos užtikrins, kad kiekvienas dirbantis vokietis gautų teises, kurių jis nusipelnė per savo darbo ir atsakomybės valstybei vertybes. Ekonominis parlamentas tvarkys ekonominę politiką, bet ne valstybės politiką. Jos partneris valdžioje yra senatas. Jis sudėtas iš maždaug dvejų šimtų individų, kuriuos diktatorius išrenka iš visų rangų ir profesinių gildijų, kurie padės valstybės reikaluose. Šie du šimtai sudarys visos nacijos elitą. Jie remia valdžią ir patarimu, ir veiksmu ir yra skiriami iki gyvos galvos. Mirus kuriam nors nariui, kiti

SIONO IŠMINČIŲ PROTOKOLAI

Parašyta 1897 metų Sionistų suvažiavime

Protokolas Nr. 1

Bendrai išsiaiškinę, imsime kalbėti apie kiekvienos minties reikšmę palyginimais ir išvedimais, nušviesime sąlygas. Taigi aš formuluoju savąją sistemą iš mūsų ir gojų požiūrio taško.

Reikia pažymėti, kad žmonių su blogais instinktais yra kur kas daugiau nei gerų, todėl geriausi jų valdymo rezultatai pasiekiami prievarta ir grasinimais, o ne akadamiškais samprotavimais. Kiekvienas žmogus veržiasi į valdžią, kiekvienas norėtų tapti diktatoriumi, jei tik galėtų, retai kuris nebūtų pasiruošęs paaukoti visų gerovės dėl savo labo.

Jėga yra tiesa. Kas sulaikydavo grobuonis žvėris, kuriuos vadina žmonėmis? Kuo jie iki šiol vadovavosi? Visuomeninės santvarkos pradžioje jie pakluso šurkščiai ir akiai jėgai, vėliau – įstatymui, kuris irgi yra ta pati jėga, tik užmaskuota. Darau išvadą, kad pagalįstatymo prigimtį jėga yra tiesa.

Laisvė – idėja. Liberalizmas. Politinė laisvė yra idėja, bet ne faktas. Tą idėją reikia mokėti taikyti, kada yra reikalinga idėjiniu masalu pritraukti žmonių jėgas į savo partijas, jei ji sugalvojo kitą valdančiąją partiją sunaikinti. Tas uždavinyš palengvėja, jei priešininkas užsikrečia pats laisvės idėja, taip vadinamu liberalizmu, ir dėl idėjos praranda savo galingumą. Čia ir ateis proga pasireikšti mūsų teorijos triumfui: atpalaiduotas valdymo vadžias pagal būties įstatymą pačiups ir pritaikys nauja ranka, nes akla liaudies jėga negali nė dienos išgyventi be vadovo, ir nauja valdžia tikrai užima senosios valdžios, susilpnėjusios nuo liberalizmo, vietą.

VINCAS PIETARIS

„IRŠKUS“

Redakcijos pastaba

Lietuviams Vincas Pietaris yra gerai žinoma asmenybė, tačiau, kaip ir Vinco Kudirkos bei kitokiais atvejais, šio mūsų Nacijai nusipelnusio vyro požiūris žydų klausimu taip pat slepiamas. Tikimės, kad šis nedidelis jo pasakojimas parodys tipiškas žydiškas savybes bei padės Lietuvių Tautos politiniame švietime, jos nacionalinės sąmonės ir žydų klausimo supratimo kėlime.

Ką tai reiškia? Ar tai reiškia, kad mes norime, kad Lietuvoje būtų „pilietinė“ ir „atvira“ visuomenė, kad būtų „demokratija“? Žinoma, kad ne. Būtent šitie veiksniai yra vieni iš didžiausių grėsmių Nacijos išlikimui. Ką reiškia „pilietinė“ visuomenė? Grubiai tariant, tai iš tiesų yra sistema, kurioje žmogaus rasinė ir tautinė priklausomybė yra paskutinėje vietoje, viskas kas rūpi, yra asmuo kaip ekonominio determinizmo sistemos sraigtelis ir darbo jėgos dalis. Tokioje visuomenėje sveikų Tautos požymių greitai nelieka, taipogi, žodis „pilietis“ netenka bet kokios gilesnės, nacionalinės, rasinės reikšmės. Ar Valstybėje gali egzistuoti sistema, kuri skaldo Naciją, kuri griaua jos vienybę ir valdžią de fakto atiduoda Tautos išgamoms ir išdavikams bei kitataučiams ir parazituojančiai žydijai? Sveikas protas sako, kad ne. Tačiau parlamentarizmas, demokratija ir visas šitas plutokratinis „žaidimas“ yra būtent tokia sistema. Iš šito kyla savaiminė išvada, kad nugalėjus nacionalistinėms jėgoms, kurioms rūpi Lietuvių Nacijos interesai, plutokratinė sistema bus išmesta į istorijos šiukšlių dėžę, kartu su žydiškąja tironija – judokratija.

Tikrojo nacionalizmo kelias yra antidemokratinis, antižydiškas ir anti-sisteminis šios sistemos atžvilgiu. Tačiau išvadavus Tautą jis bus grindžiamas drausme ir negailestingu Valstybės išvalymu nuo Tautos išdavikų, parazituojančių ir kitokių Nacijai kenksmingų elementų. Nacionalizmo kelią dera rinktis visoms ariškoms tautoms, kurios nori išlikti, tobulėti ir garbingai gyventi.

Aš pareiškiu savo ir visos „Šturmuotojo“ redakcijos poziciją: bet kuris politikas, kuris sėdi savo Tautos valdžioje ir nėra savo Tautos nacionalistas, beveik be išimties būna savo Nacijos priešas. Jeigu nesi savo Nacijos nacionalistas ir turi valdžią Tautos Valstybėje, vadinasi esi kenkėjas, kuris gali dirbti svetimiems interesams. Todėl mes teigiame, kad ši „demokratų“ ir žydpalaikių sistema, kartu su visa savo plutokratija yra žalinga **LIETUVIŲ NACIJAI IR KELIA GRĖSMĘ JOS GYVYBEI.**

Vienintelis protingas ir doras kelias Lietuvių Tautai – radikalus nacionalizmas. Visa kita neišvengiamai padeda ir padės mus laikyti po žydijos jungu.

Ką daryti? Ogi stoti į kovą: ***UŽ LIETUVIŲ TAUTOS ATGIMIMĄ IR LIETUVOS VALSTYBĖS IŠVALYMĄ NUO PARAZITINIŲ IR KORUMPUOTŲ ELEMENTŲ. MIRTIS PASAULINEI JUDOKRATIJAI!***

Sykį rudens metu, iš girios sugrįžęs, Miliauskas anksti rytą pamatė pradaras savo avidės duris. – Na, kas tai galėtų būti? – pamanė sau ir, nušokęs nuo vežimo – prie durų! Ugi dar nespėjo prieiti – piūri, iš tvarto su našta išeina Irškus.

- Vai ko tau čia reikia po mano tvartą landžioti? – piktai paklausė žydo, nemanydamas visai, kad tas galėtų kokią nors čia daryti šelmystą.
  - Oi, aš čia buvau pasidėjęs truputį kontrabandos, - tas atsakė.
- Jau manė Miliauskas praleisti Irškų pro šalį ir uždaryti duris, kai netikėtai kontrabanda suriko: Mee!...

Irškus, metęs maišą į šalį ir sugriebęs skvernus į rankas, leidosi bėgti. Bet kur šleiviui išbėgti? Miliauskas riktelėjo berną...

Klausite, kas toliau buvo? Žydas gavo mušti, kaip šuo. Maža to. Kaimynai rinkos kuopon nutarti dėl Irškaus, kas su juo daryti.

Už Irškų stoji kitas žydas, Apkus, ir bėgiodamas nuo vieno ūkininko pas kitą ėmė prašyti, melsti, kad nevytų Irškaus iš kaimo. Kam iš kaimynų prižadėjo tabako, kam šnapso, kam kito ko, ir bematai kuopoje pasirodė, ką sveria ir kvailiausias žydas, jeigu randa sau užtarėją.

Kaimo žmonės pasidalino į dvi pusi. Vieni ryžosi vyti laukan žydą, kiti – laikyti.

- Kas mus apsiūs? – rėkė Kiškis, - jeigu mes Irškų išvejame...
- Taip apsiūti, kaip Irškus apsiuva, pataikys ir kiekviena boba, ir dar padarys drūčiau, nei jo darbas, - atsakė jam Mūkas
- Pone, tuščia tavo kalba, - atvertė Mūkui Saldūnas, - boba nepasiūs šimtaklostės arba polkos; boba gali tiktai maišą pasiūti, ir tai ne visados lemtą.

Ilgai taip ginčijosi, vienok galop Irškaus apgynėjai gavo viršų, o labiausiai dėl to, jog Irškuvienė atėjus už visą pavogtą prižadėjo Irškaus vardu niekados jokio pikto kaimynams. Vienok Apkus turėjo pasižadėti už Irškų savo turtu.

- Na, kūmai, - kalbėjo Žiūrys į kaimyną, beeinant iš kuopos, - kas būtų tikėjęs, jog kaimas paliks Irškų.
- Taigi, kūmuti, - tas atsakė, - būtų žydo vietoje žmogus, tai be jokių kalbų, be jokių abejojimų būtų išvytas iš kaimo. O dabar, matai, nuparkėlis rado sau užtarėjus. Ir tik nuostabu, kaip žydas už žydą galvą guldo. Ak, Apkus, nei jam giminė, nei draugas. O ar matai, visą savo turtą už jį pastatė! **Ot, kad tai mūsų žmonės išmoktų iš žydų nors viens kitą užtarti, tai būtų bėpigu.**

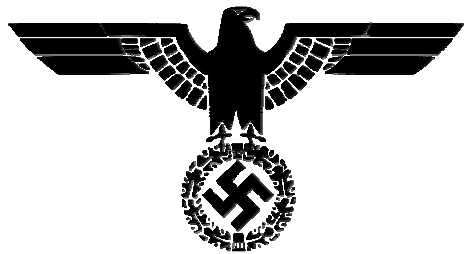
II

Nors Talmudas ir pripažįsta, jog visa ko valdytojai pasaulyje yra žydai, bet jau nuo šito laiko Irškus daugiau nelindo vogti. O siuvo ir siuvo supuvusiais siūlais, taikydamas, kad jo darbo drabužiai laikytų nuo šeštadienio iki šeštadienio.

Atsimenu dar aš tą žmogystę su blizgančiu nuo sрутų žiponu, su peisais, kabančiais beveik iki pečių, einantį iš lengva, truputį šonu.

Pirmą sykį mačiau aš Irškų, kada mūsų vyrai kasė griovį šalia kelio nuleisti vandeniui iš balų.

- Irškau, griovys, griovys, - suriko vienas bernų, beeinant žydui pro šalį.

LIETUVIŲ NACIONALSOCIALISTŲ FRONTO

PAREIŠKIMAS DĖL „DEMOKRATŲ“ VYKDOMOS

ANTILIETUVIŠKOS POLITIKOS

Lietuvių Nacionalsocialistų Frontas išdidžiai pareiškia, kad *laiko dabartinę Lietuvoje esančią oligarchinę-judokratinę sistemą ne „teisėta šalies valdžia“, o būtent užmaskuotu okupaciniu režimu, kuris vykdo Lietuvių Nacijos genocidą.* Viskas, kas dabar vyksta, kas yra daroma, yra didžiulės visumos, kuri skirta baltosios rasės išnaikinimui, dalelės. Tai prasideda nuo ekonominių ir socialinių sąlygų kūrimo iki pat kultūrinio ir dvasinio Tautos gyvenimo degeneravimo.

Matome, kad ši sistema sudaro specialias socialines sąlygas, taip pat naikina Lietuvių Tautos masių nacionlinę-rasinę sąmonę tam, kad mažinti Lietuvių gismtamumą ir nuvaryti mūsų Naciją į kapus. Netgi „demokratų“ išleista statistika mums byloja, kad už kelių dešimtmečių Lietuvoje numatoma, kad gyventojų daugumą sudarys pensinininkai. Žinoma, demokratams nerūpi, kad Lietuvių Tauta išnyks, jie pakeis išmirusius Lietuvius negrais ir azijatais, pigesne, gal ateity net ir „pilietine“ darbo jėga. Nusimato, kad *valdant „demokratams“ Lietuva bus, bet be Lietuvių.* Panaši situacija nusimato ir likusiose Europos šalyse, pas mus esminis skirtumas tas, kad pas mus dar nėra spalvotųjų imigrantų bangos, tačiau Tautos fizinis ir dvasinis genocidas vis dėlto yra lėtai, bet tikslingai vykdomas.

Visos ekonominės, socialinės ir kitokios problemos yra visiškai antraeilis dalykas, jos tėra priemonės žydijos ir jos liokajų veiksmuose prieš Naciją, jai sukeliant nepasitenkinimą, o paskui, per demagoginius ir populistinius „eksperimentus“, jai nuleidžiant garą.

Matome, kad pasaulyje baltosios rasės išlikimui grėsmę kelia žydijos įveistos ir sukurstytos spalvotųjų ordos, tačiau taipogi suvokiame, kad tai nėra priežastis mums, Lietuviams, nuleisti rankas. Priešingai, šito fakto suvokimas mums turi pasitarnauti kaip šaukimas į šventą kovą. *Šaukimas į šventą Kovą už Lietuvių Nacijos ir ariškosios rasės išlikimą ir šlovingą ateitį.* Išskyla klausimas, kaip šią kovą vesti ir kaip ją laimėti? Ar tai įmanoma per „demokratinį kompromisą“, per „nuosaikų nacionalizmą“, per „demokratinį eksperimentą“? Mes, Lietuvos nacionalsocialistai, teigiame, kad ne ir dar kartą NE. Vienintelis būdas mums tikslingai vesti kovą prieš šias antitautines ir antirasines jėgas, yra atvira politinė kova.Kova po tikrojo nacionalizmo vėliava, o ne po pigaus buržuazinio pseudo-nacionalizmo, XIX amžiaus masonų ložių ideologinės dvėselėnos skudurais. Mes palaikome visas tikrąsias radikaliojo nacionalizmo jėgas Lietuvoje, nes mes suvokiame, kad be šitų jėgų absoliučios pergalės nacionalsocialistinė Idėja negalės nugalėti. Tačiau mes nugalėsime, nes tiesai yra lemta nugalėti.

JUDA, PADVĖSK! LIETUVA, PABUSK!

sermėgas, kaip nagingės korpė, ir tai supuvusiais siūlais. O kiek dar, biaurybė, milo, būdavo, pavagia! Dabar, dėkui Dievui, to nėra. Sermėgaitės ar žiponai, ar kiti drabužiai – tai net miela žiūrėti, tartum nulieti, tartum ne tie žmonės jais vilki!...

- Taigi, kūmai, - kitas jam atsakė, - **dar reikia pridėti, jog netekus žydo, savo kaimo žmogus, lietuvis-krikščionis, iš siuvimo gavo duonos kąsnį, o ne koks valkata, vagis, kuris tiktai pikta žmogui linki ir ant pikto dirba...***

---

* Spausdinta „Žemaičių ir Lietuvos Apžvalgos“ Nr. 17, 1893 m. Pysl. 132. Slapyvardis – Savasis.

EUROPOS SAJUNGA KAIP OKUPACINIS REŽIMAS

Lietuva 2004 – ujų metų gegužės 1 – ają dieną buvo įkišta į Europos Sąjungą. Mus valdantys „demokratai“ porins, kad tai buvo padaryta „po demokratinio referendumo, kuriame Lietuvos žmonės palaikė stojimo į Europos Sąjungą idėją“. Labai įdomu, kodėl, nors tai prieštarauja pačių demokratų įstatymams, kampanija dėl referendumo ir agitacijos stoti į ES buvo finansuojama iš ***VALSTYBĖS BIUDŽETO***? Kai pradedi į pasaulį žiūrėti aiškiai, o ne per „demokratinio“ režimo uždėtų spalvotų akinių prizmę, aiškiai gali pamatyti, kad ***valstybinės medijos ir propagandos aparatas buvo sąmoningai panaudotas antilietuviškų jėgų su tikslu apmulkinti Tautą „geresnio rytojaus“ pažadais stoti į Europos Sąjungą, meluojant, kad Lietuva bus „suvereni“***. Tačiau de facto yra būtent kitaip: Lietuva yra masonijos ir internacionalinio kapitalo kolonija, žydijos ir jos kontroliuojamo Briuselio vergė. Kas už tai atsakingas? Galima sakyti, kad Tauta pati dėl to kalta ir, iš dalies, tai yra tiesa: liberalinės demokratijos režimas pakirto Lietuvių nacionalinę sąmonę ir, per demagogiją ir pigius pažadus, suviliojo Lietuvių Tautą sąmoningai, ar nesąmoningai, bet atiduoti savo „oficiozinę“ nepriklausomybę užsienio jėgoms (rašau „oficiozinę“, nes iš tiesų kovo 11 – oji tebuvo farsas ir Tautos garo nuleidimas). Tačiau žvelgiant giliau mes matome, kad yra konkretūs asmenys ir asmenų grupės – Lietuvių Tautos išdavikai – vidaus priešai – kurią ***sąmoningai dirbo su tikslu Lietuvą įstumti į JTO, NATO ir ES, kad Lietuva būtų „respektabili“ „demokratinė respublika“, o nuogai pasakius: žydų, masonų, kosmopolitų ir jų padlaižių vergė***. Tauta buvo valdančiojo režimo subjektyviai ir pastoviai nuteikinėjama, per valstybinės propagandos priemones, pritarti stojimui į Europos Sąjungą, nors tai ir iš tiesų prieštarauja pačių demokratų skelbiamiems „principams“, kurių jie patys, beje, nesilaiko.

Žinoma, mums bus aiškinama apie „Europos Sąjungos paramą“, tačiau argi nematome, kad mes esame išnaudojami, ***numelžiami*** ir tai, kas iš mūsų ***pavogta, paskui mums „paskolinama“ ir už tai imamos palūkanos?*** Sistema ir jos liokajai ir nenori, kad Lietuvių Tauta tai pamatytų ir per „demokratines“ „žiniasklaidos“ (melasklaidos) priemones skleis ***melu pagrįstą ir iš esmės melagingą propagandą***, kuri naikins Lietuvių Tautos nacionalinę-rasinę sąmonę ir skatins mus vergauti kosmopolitinei Europos Sąjungai.

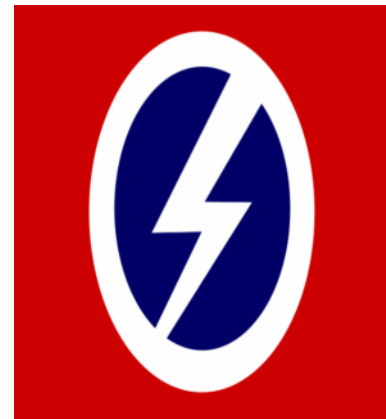
Dabar, nors pilnas išsigimėlių, pedofilų, amoralų buržua ir kitokių degeneratyvių elementų, Lietuvos Respublikos seimas yra nebe tik parsidavęs, bet jau tiesiogiai ir „legaliai“ priklausomas nuo ES nurodymų ir

kurių apimtis dabar apima visas nacionalinio gyvenimo sferas, atsakys į bet kokią klausimą ir smulkiausias detales apie temas, kurios gali būti aptiktos mano paties knygoje: „Didžioji Britanija“ ir „Atsakymai į 100 klausimų“.

Šiuose puslapiuose skaitytojas suras, su skyriaus apie užsienio politiką išimtimi, politiką, skirtą šios ir jokios kitos šalies charakteriui. Britų Sąjunga visumoje yra britų principas, skirtas tik Britanijai. Yra tiesa, kad mūsų nacionalsocialistinis ir fašistinis tikėjimas yra universalus, skirtinga forma ir metodu, visoms didžioms šiuolaikinio pasaulio šalims. Tai taip pat buvo tiesa kiekvieno didžio tikėjimo, politinio, ar religinio, kurį istorijoje težinojo mūsų šalis. Šiuo klausimu, vienintelis skirtumas tarp Britų Sąjungos ir senųjų partijų yra, kad mūsų tikėjimas yra dvidešimtame amžiuje ir, kad jų tikėjimai priklauso jas pagimdžiusiai praeičiai. Bet didesnis skirtumas iškyla iš fakto, kad Nacionalsocializmas ir Fašizmas yra iš esmės nacionalinė doktrina, kuri kiekvienoje didžioje nacijoje susiranda charakterį, politiką, formą ir metodą, skirtą kiekvienai atskirai šaliai. Dėl šitos priežasties, žymiai didesnė įvairovė bus rasta šiuolaikinio Judėjimo metode ir išraiškoje skirtingose šalyse, negu tokių praeities internacionalinių doktrinų, kaip liberalizmas ir socializmas, ar konservatizmas, kurios skirtingais vardais gali būti rastos kiekvienoje pasaulio šalyje, atveju.

Tad šiuose puslapiuose skaitytojas ras politiką, gimusią tik iš britiško įkvėpimo ir charakterio bei metodo, skirto vien tik Britanijai. Jam bus galima pačiam apsarstyti mūsų teiginį, kad Britų Sąjunga mūsų konstruktyviosios politikos koncepcijoje jau toli peržengia bet kokią ankstesnę šiuolaikinio Judėjimo apraišką. Mes nesiskoliname idėjų iš svetimų šalių ir mes užsienyje neturime jokių „modelių“ dėl aiškios ir paprastos priežasties. Mes pakankamai didžiuojamės savo tauta, kad tikėtumėme, kad kai Britanija pabus, mūsų tauta ne seks, o ves žmoniją. Šiame giliame tikėjime mes jokios lemties, menkesnės, negu kad pasaulis Britaniją laikytų pavyzdžiu, nelaikome vertos britų tautos. Britų Sąjungos tikslas yra nei kiek mažesnis už tai.

Osvaldas Moslis, 1938 – ujų gegužė

OSVALDAS MOSLIS

RYTOJ MES GYVENAME

VALDymo SISTEMA – KAS NE TAIP

Finansinė demokratija

TAUTOS valia nugalės. Politika, už kurią tauta balsavo, bus įgyvendinta. Tai yra geros valdžios apsišvietusiame amžiuje esmė. Tai yra principas, kuris yra negiamas ne taip vadinamos demokratijos, kuri

NUŽUDYTAS IŠSIGIMĖLIŲ PRIEŠAS, SAVO DUKTERS GYNĖJAS

Lietuvą sudrebino žinia apie Drasiaus Kedžio mirtį, kurią sistemos pakalikai mėgina vaizduoti kaip jo mirtį nuo „paspringimo“. Žinoma, tai yra visiškas farsas, kad užmaskuoti degeneratų ir išsigimėlių kliką, kuri gyvuoja judokratinėje valstybėje. Netgi sisteminė žiniasklaida, pavyzdžiui, TV3, drįsta pasakyti tiesą apie Kedžio skandalą.

Šio vyro nužudymas mums rodo, kad sistema yra linkusi susidoroti su tais, kuriuos ji jau yra identifikavusi kaip kelenčius didelį pavojų vienokiam, ar kitokiam jos „darbeliui“, šiuo atveju, „demokratų“ pedofilinei klikai.

Tikime, kad neišvengiamai ateityje paaiškės tiesa, kurie iš Lietuvos „demokratinės santvarkos“ atstovų priklauso šiam išsigimėliškam pederastų ir pedofilų klanų.

Primename, kad pederastija yra pedofilijos jaunesnysis brolis ir, kad jei esti pedofilų „mūsų“ valdžioje ir struktūrose, tai pederastų tikriausiai yra dar daugiau.

Pareiškiamo užuojautą Kedžio artimiesiems, draugams ir giminėms, tebūna pagerbtas šio vyro atminimas kaip žmogaus, kuris, gindamas savo vaiką, krito nuo korumpuotos sistemos rankos. Tačiau anksčiau ar vėliau, teisingumas nugalės.

TEGYVUOJA KEDŽIO ATMINIMAS!

finansinės tironijos instrumentas, nuo partijos mašinų iki nacionalinės spaudos yra mobilizuotas už piniginės galios užtvaros priešintis paprastam principui, kad galia priklauso tik tautai ir, kad jos galia gali būti išreikšta tik savo laisvai išrinktai valdžiant suteikiant galią veikti.

Kad tokia galia valdžioje šiandien neegzistuoja, tegali vargiai būti neigiama. Yra pripažinta, kad tik du dideli Biliai gali būti išleisti parlamento per visų metų bėgį, kas reiškia, kad bet kokia efektyvi programa, kaip nedelsiančio veiksmo pažadas, elektoratui užtruktų daugiau kaip visos kartos gyvenimo laiką įgyvendinti.

Po tokiomis sąlygomis, kiekviena rinkiminė programa tampa melagingu prospektu, kuris, priešingai gynam verslo gyvenimo patyrimui, neša didžiausius apgavikus ne į kalėjimą, o į Dauningo gatvę. Kiekvienas pagrindinis Bilis turi keturias debatų stadijas Bendruomenių rumū podiume ir dvi stadjos gali būti iš eilės apšnekamos daugiau kaip šešių šimtų žmonių komiteto. Tokiomis sąlygomis, yra opozicijos galimybė stabdyti yra neribojama ir jokia priemonė negali pasiekti Statutų knygos, esant tikrai ryžtingai opozicijai. Rezultatas yra, kad sutartis, kompromisas ir delsimas visiškai niekais paverčia progamą, už kurią pasiruošta veikti sistemoje, kuri pažadų, kuriuos jie davė tautai išpildymą ir priemones, kuriomis jie įtvirtino postą ir valdžią, paverčia neįmanomu dalyku.

Pirminė pareiga

Priešingai, mes klausiamo, ar bet koks sąžiningas žmogus, ar judėjimas politikoje nepadarytų savo pirminiu pasiūlymu ir pirmine pareiga sukurti valdymo instrumentą, kuriuo jis vykdytų savo duotus pažadus ir politiką, už kurią balsavo tauta. Tačiau senosios partijos susijungia priešintis elementaraus sąžiningumo principui ir pasmerkia kaip laisvės neigimą bet kokią siūlymą tautai suteikti pirmąjį laisvės principą, realiame jos norimos politikos vykdyme. Kaip pasekmė, balsavimas tampa vis labiau bereikšmis ir vis mažiau žmonių rūpinasi juo naudotis, kai jie karčia patirtimi suvokia, kad, nesvarbu už kokią partiją jie balsuos, niekada nebus jokios galimybės įtvirtinti politiką, už kurią jie balsavo. Parlamentinė scena tampa farsine, kai tauta pastebi, kad dinamiškame amžiuje ši sistema niekada negali atgabenti prekių ir, kad, kaip visos nykstančios sistemos, parlamentinis protas atrodo norintis tik sukurti savo paties karikatūrą.

Istorijos šviesoje tai bus amžinai laikoma mįslinga ir laikina žmogiškojo proto aberacija, kad didžios nacijos turėtų rinkti valdžią daryti darbą ir turėtų rinkti opoziciją jai neleisti jo padaryti. Laimei, net žvėriškiausiuose trumpalaikės manijos perviršiuose, ši manija niekada neišsiplėtė į verslo pasaulį ir joks verslininkas prieglobščio išorėje yra dar nebuvo pastebėtas, priimančias šešių žmonių komandą atlikti jo firmos darbus ir tada priimant papildomą keturių žmonių komandą jiems neleisti atlikti savo darbo. To, kas pasakyta atžvilgiu, vadžios daryti nacijos darbą ir opozicijos jai trukdyti sukūrimo principas turėtų atrodyti keistai. Bet dar keiškiau pasirodys galutinis parlamentinės sistemos sumenkinimas iki absurdo kaip ministras pirmininkas gauna 10000 svarų atlyginimą atlikti nacijos darbą ir opozicijos vadovas gauna ir priima 2000 svarų nacijos pinigų jam neleisti to padaryti. Tačiau ši išskirtinė arlekinada, kurioje nieko svarbaus, šiuolaikinio proto manymu, niekada nėra daroma ir mažai kas rimto yra aptariama, šiandien yra vaizduojama kaip vienintelė priemonė išsaugoti tautos laisves.

Instrumentai, kuriais ši didžiulė raketė buvo pasiekta. Pirmiausia yra pasenusios parlamentinės sistemos išlaikymas, vis dar investuotas iš sudėtinų sąlygų su laisvės mitu praeitis, per ką valdžia yra paralyžuota tam, kad tikrojo valdžios galia galėtų būti kitur naudojama, ne tautos išrinktųjų, bet tų, kuriuos išrinko finansai. Antrasis instrumentas yra propagandos monopolija per piniginę galią, spaudos, kuri yra pilna laisvės mito iš senų skirtingų salų, formoje. Laisvoji spauda, pastatoma tikrų žurnalistų, kurie yra sąžiningų „žinių“ pardavėjai seniai atidavė vietą daugumoje nacionalinės spaudos, finansiniam kombainui, kuris įgija didžiulių laikraščių akcijų blokų

TAIPOGI, MŪSŲ NACIJA YRA VISIŠKAI IŠNAUDOJAMA IR VEDAMA NIEKINGOS MIRTIES LINK. MES TURIME KOVOTI, KAD ATEITŲ DIENA, KAI GALĖSIME GEGUŽĖS PIRMAJĄ ŠVESTI IŠDIDŽIAI, NE KAIP „TARPAUTINĘ DARBININKŲ DIENĄ“ – MARKSIZMO IR KAPITALIZMO VERGŲ DIENĄ, O KAIP TIKRI LIETUVIAI: KAIP *NACIONALINIO* DARBO DIENĄ.

TAČIAU SAVO TAUTINĮ, NACIONALINĮ IR RASINĮ ORUMĄ MES TEGALĖSIME ATGAUTI PO NACIONALINĖS REVOLIUCIJOS, NE TIK OLIGARCHINĖS DIKTATŪROS PAŠALINIMO, BET PASAULINĖS JUDOKRATIJOS NUVERTIMO. TAD STOKIME Į KOVĄ, STOKIME PO RADIKALIOJO NACIONALIZMO VĖLIAVA IR KOVOKIME UŽ LIETUVIŲ NACIJOS ATEITĮ IR JOS ATGIMIMĄ! MUMS REIKALINGA TIKSLINGA IR TIESĄ PARODANTI PROPAGANDA, TAD KIEKVIENAS TAUTIETIS, KURIS SUPRANTA, KAS VYKSTA, MAŽŲ MAŽIAUSIAI PRIVALO SKLEISTI MŪSŲ IDĖJAS IR PARENGTI PAGRINDĄ POLITINIAM JUDĖJIMUI, KURIS ŽYDIŠKĄJĮ JUNGĄ NUŠLUOS NUO ŽEMĖS PAVIRŠIAUS. TADA LIETUVIS IR LIETUVOS DARBININKAS IŠ TIESŲ ATGAUS SAVO ORUMĄ IR ATGAUS SAVO TĖVYNĘ. LIETUVA, PABUSK!

HEIL HITLER!

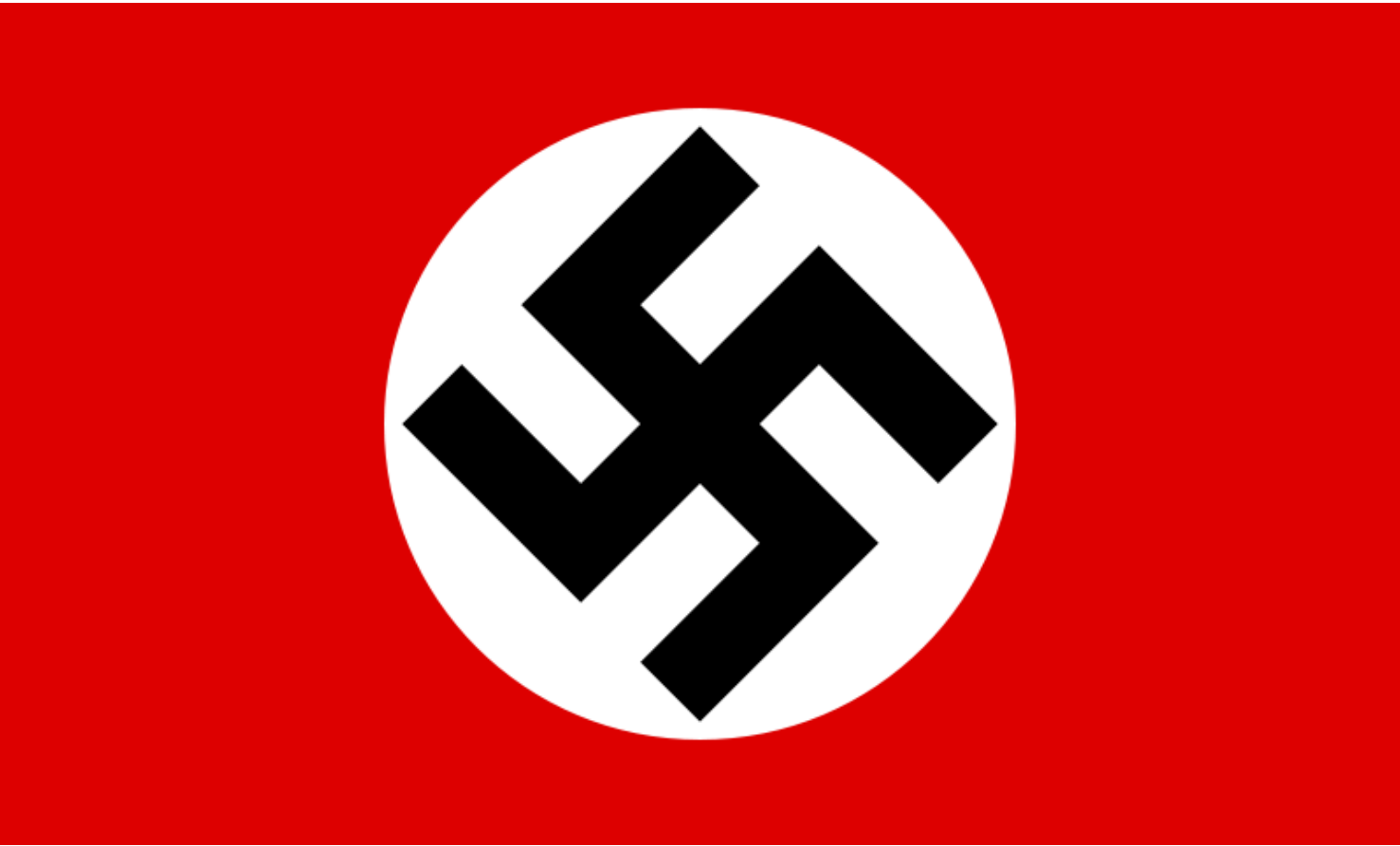

REDAKCIJOS ŽODIS

Taip ir baigiasi septintasis „Šturmuotojo“ numeris, pažymintis antrąjį mūsų leidinio veiklos pusmetį. Kuo daugiau žmonių jį perskaitys, tuo didesnė viltis, kad skli tiesa, kuri yra baisiausiai užguita žydijos ir jos pakalikų. Kitame numeryje turėtų pasirodyti antrasis „Siono Išminčių Protokolas“ ir kitokia medžiaga, skirta sąmoningesniosios Lietuvių Tautos dalies politiniam švietimui.

Mes stengsimės, kad mūsų Idėja sklistų per Tautą ir, kad ateitų jos pabudimas, nes tik įvykus Nacijos dvasinei revoliucijai, galės būti numestas mus slegiantis ir žeminintis žydijos jungas. Tikrieji Lietuvių nacionalistai niekada nepasiduos ir niekada neparduos savo sielų velnio ir jo apraiškos žmogiškoje formoje – žydijos – kėslams. Žengsime nacionalsocializmo keliu iki absoliučios Lietuvių Nacijos ir arijų rasės pergalės prieš pasaulinę judokratiją ir žydiškąją tironiją. Mes įvykdysime Dievo valią ir nušluosime demokratiją, kapitalizmą, komunizmą ir kitokį žydizmą nuo žemės paviršiaus, TIESA YRA MŪSŲ PUSĖJE IR ATEIS LAIKAS KAI TIESA NUGALĖS. Mes neturime finansinio ar kitokio užnugario, mes neturime kariuomenių, tačiau mes turime žymiai svaresnį ginklą. Rumunų nacionalistas, didvyriškai žuvęs Ispanijos kare prieš bolševizmą 1937 metais, yra pasakęs per „Tarptautinį Fašistų suvažiavimą“: *„Pagrindinis dalykas yra pasiaukojimo dvasia. Mes visi turime galingiausią dinamitą, pažangiausią karo ginklą, galingesnę už tankus ir kulkosvaidžius: tai yra mūsų pačių pelenai! Kiekvienai pasaulio galiai, kuri lieka su už Teisingumą ir už Dievą kritusių narsiųjų kovotojų pelenais, yra lemta žlugti.“* Atminkime šiuos prasmingus Rumunijos, Europos ir sveikosios žmonijos didvyrio žodžius, stenkimės gyventi jų dvasia!

HEIL HITLER!

BROLIAI IR SESERYS LIETUVIAI!

TAUTIEČIAI!

„ŠTURMUOTOJO“ REDAKCIJA JUS, SAŽININGUS FIZINIO IR INTELEKTINIO DARBO DARBININKUS IR VADOVUS, SVEIKINA SU GEGUŽĖS PIRMAJA – NACIONALINIO DARBO DIENA! TAI TURI BŪTI SUTIKTA NE TIK KAIP ŠVENTĖ, BET TAIP PAT KAIP IR Dviguba GEDULO DIENA: DABARTINĖJE LIETUVOJE IR EUROPOJE IŠ DARBO YRA VISIŠKAI IŠSITYČIOTA, TAIPOGI, GEGUŽĖS PIRMOJI YRA NETGI OFICIOZINĖS, TARIAMOS LIETUVOS „NEPRIKLAUSOMYBĖS“ LAIDOTUVIŲ DIENA, NES 2004 METAIS GEGUŽĖS PIRMAJĄ LIETUVIŲ TAUTOS IŠDAVIKAI MUS GALUTINAI PARDAVĖ PASAULINEI ŽYDIJAI, MUS ĮKIŠDAMI Į EUROPOS SĄJUNGĄ.

KAPITALISTINĖ, JUDOKRATIJOS KONTROLIUOJAMA SISTEMA DARBĄ PAVERTĖ PREKE IR PANIEKINAMU DALYKU. TAČIAU MES, NACIONALISTAI, SUVOKIAME, KAD FIZINIS IR INTELEKTINIS DARBAS YRA VERTYBĖS, KURIOMIS GRINDŽIASI VISAS NACIJOS MATERIALUSIS GERBŪVIS IR GYVENIMAS. MES PASISAKOME UŽ DARBO IŠVADAVIMĄ IŠ IŠNAUDOTOJŲ IR INTERNACIONALINIO KAPITALO PANČIŲ, BET MES SUVOKIAME, KAD MARKSISTINĖS DOKTRINOS YRA TŲ PAČIŲ NACIJOS PRIEŠŲ SUKURTOS GRUPOUOTĖS, KURIOS MULKINA LIETUVOS IR KITŲ ŠALIŲ ŽMONES.

KAPITALIZMAS IR KOMUNIZMAS YRA DVI TOS PAČIOS ŽYDIŠKOS MONETOS PUSĖS. KAPITALIZMAS YRA SKIRTAS IŠSIGIMĖLIŠKAI DEGRADACIJAI IR TAUTOS IŠNAUDOJIMUI PALAIKYTI BEI ĮTVIRTINTI, TUO TARPU KOMUNIZMAS YRA SUKURTAS TŲ PAČIŲ JĖGŲ, KURIOMS REIKALINGAS KAPITALIZMAS, KAD NULEISTI GARĄ TAUTAI. LIBERALIZMAS,